

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: prot. sąd. Monika Skóra

Przy udziale Prokuratora: Wiesława Adamkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2017 r. sprawy:

M. O. (O.)

s. M. i L. z d. J.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 stycznia 2017r. w S. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 44,40 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

I. uznaje oskarżonego **M. O.** w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 15 września 2011 r. w sprawie II K 47/11 za przestępstwa z art. 62 ust. 2 i z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 14 marca 2011 r. do 15 września 2011 r. oraz od 22 stycznia 2012 r. do 7 czerwca 2012 r., w dniu 16 stycznia 2017 r. w S. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 44,40 grama netto, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 16 stycznia 2017 roku od godz. 11.50 do godz. 14.50, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci marihuany, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na k. 28 akt pod poz. 1, nakazując jego zniszczenie przez KWP G.;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci woreczka strunowego i słoika z zakrętką, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 28 akt pod poz. 1 i na k. 29 akt pod poz. 2;

V. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 stycznia 2017 r. w swoim mieszkaniu w S. M. O. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 44,40 grama, którą nabył od nieustalonej osoby na własne potrzeby i przechowywał w woreczku strunowym i słoiku.

Z opinii z zakresu badań chemicznych wynika, że zabezpieczona substancja stanowi ziele konopi innych niż włókniste, zaliczane do środków odurzających, tzw. marihuana.

M. O. był uprzednio pięciokrotnie karany, w tym dwukrotnie za przestępstwa podobne z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 15 września 2011 r. w sprawie II K 47/11 M. O. został skazany za przestępstwa z art. 62 ust. 2 i z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną roku pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 14 marca 2011 r. do 15 września 2011 r. i od 22 stycznia 2012 r. do 7 czerwca 2012 r. Kara została odbyta w systemie dozoru elektronicznego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego M. O. (k. 15-17, 24-25, 80-81) oraz w oparciu o pozostałe dowody ujawnione na rozprawie (k. 2-6, 10-14, 28-29, 31-32, 34-47, 73-74).

Oskarżony M. O. słuchany podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 16 stycznia 2017 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wyjaśnił, że wszystko w sprawie jest jasne, zabezpieczona marihuana należała do niego, nie chciał powiedzieć, jak wszedł w jej posiadanie, powiedział, że boi się o swoje życie i zdrowie. Dodał, że chciał żyć ja sam, nie miał zamiaru nikomu sprzedawać marihuany ani nikogo częstować.

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 16 stycznia 2017 r. oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia, dodał, że składał je dobrowolnie, polegają one na prawdzie i nikt mu niczego nie sugerował. Nie miał wątpliwości, że zatrzymano u niego marihuanę, dodał, że jest ona jego własnością.

Na rozprawie w dniu 6 lipca 2017 r. oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podtrzymał swe dotychczasowe wyjaśnienia i dodał, że nie chciałby dostać kary bezwzględnej, nie jest szkodliwy dla społeczeństwa.

Wyjaśnienia oskarżonego M. O. zasługują na wiarę, gdyż mimo że lakoniczne, są jednak konsekwentne i znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, stanowiąc jego uzupełnienie.

Z tych powodów należy uznać wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne.

Pozostałe zebrane w sprawie dowody nie były kwestionowane przez strony, także z urzędu Sąd nie znalazł podstaw, by podważać ich wiarygodność.

Opinia z zakresu badań chemicznych zasługuje na wiarę, jest rzeczowa, zawiera prawidłowo uzasadnione i logiczne wnioski, nie zawiera sprzeczności i błędów. Zarówno opinia, jak i pozostałe dowody nie były kwestionowane przez strony.

Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że oskarżony M. O. wypełnił w sposób zawiniony znamiona występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w ten sposób, że będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 15 września 2011 r. w sprawie II K 47/11 za przestępstwa z art. 62 ust. 2 i z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną roku pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 14 marca 2011 r. do 15 września 2011 r. i od 22 stycznia

2012 r. do 7 czerwca 2012 r., w dniu 16 stycznia 2017 r. w S. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 44,40 grama netto.

Opis czynu wymagał niezbędnych modyfikacji związanych z prawidłowym ustaleniem okoliczności działania w warunkach art. 64 § 1 k.k. w świetle analizy danych dotyczących karalności oskarżonego i odbycia przez niego uprzednio kary pozbawienia wolności.

Należy podkreślić, że wprawdzie oskarżony odbył karę pozbawienia wolności w sprawie II K 47/11 Sądu Okręgowego w Słupsku w części w systemie dozoru elektronicznego, jak również na poczet kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania, to jednak te okoliczności nie zmieniają oceny, że jest to kara wpływająca na przyjęcie działania oskarżonego w realiach sprawy w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, które sąd pierwszej instancji podziela, „warunek odbycia kary pozbawienia wolności w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. spełnia także kara tego rodzaju wykonywana w całości lub w części w systemie dozoru elektronicznego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2014 r., III KK 16/14, Lex nr 1469141, KZS 2015/1/16). Jakkolwiek w uzasadnieniu wskazano na wyjątki, to nie dotyczą one sytuacji skazanego.

Z kolei z wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wynika wprost, że „z momentem prawomocnego zaliczenia skazanemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności wskutek stosowania tymczasowego aresztowania lub zatrzymania na poczet kary pozbawienia wolności, ten zaliczony okres, stosownie do art. 63 § 1 k.k., staje się wykonaną częścią kary pozbawienia wolności”. Jak wynika dalej z uzasadnienia wyroku „art. 64 § 1 k.k. nie różnicuje okresów kary pozbawienia wolności odbytej do chwili popełnienia nowego przestępstwa na te, które wskutek prawomocnego zaliczenia stały się częścią kary i te, które nastąpiły po uprawomocnieniu się wyroku i nie zawiera warunku, by dla przyjęcia recydywy specjalnej miarodajne były tylko te ostatnie (...) Redukując rzecz do absurdu należałoby stwierdzić, że gdyby za odbywanie kary pozbawienia wolności uznać tylko okres izolacji po uprawomocnieniu się wyroku to osoba skazana na bezwzględną karę pozbawienia wolności równą okresowi zaliczonego tymczasowego aresztowania i zatrzymania w ogóle nie odbyłaby tej kary” (por. wyrok i uzasadnienie Sądu Apelacyjnego z dnia 29 października 2014 r., II AKa 42/14, Lex 1621282).

W świetle powyższego uprzednie odbycie przez oskarżonego kary pozbawienia wolności zarówno w systemie dozoru elektronicznego, jak i zaliczenie mu na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oznacza, że zaistniały przesłanki do zastosowania art. 64 § 1 k.k., do czego Sąd był zobligowany.

Zgodnie z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii odpowiedzialności podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy posiada znaczną ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych. Nie może budzić wątpliwości, że ilość substancji narkotycznych posiadanych przez oskarżonego pozwala na przyjęcie ich znacznej ilości, o której mowa w ustawie.

Znamię „znacznej ilości” było przedmiotem rozważań w doktrynie i orzecznictwie i obecnie nie budzi wątpliwości, że „znaczna ilość” w rozumieniu ustawy jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84, które pozostaje aktualne – vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2017 r., IV KK 19/17, Lex nr 2254800). Odmienne stanowiska występujące w orzecznictwie uznać należy za odosobnione. Ilość 44,40 grama marihuany z pewnością spełnia wskazane kryterium, skoro w literaturze przedmiotu przedstawiano stanowisko, że jedną porcję narkotyku w postaci marihuany może stanowić już 0,3 - 1 grama marihuany, zaś w opinii przyjęto, iż marihuana o masie 1 grama może stanowić jedną porcję handlową. Przyjmując więc najkorzystniejszą dla oskarżonego wersję, to 44,40 grama marihuany zawiera ponad 44 porcje.

Nie stwierdzono żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Oskarżony M. O. jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień szkodliwości społecznej czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd do okoliczności łagodzących zaliczył warunki i właściwości osobiste oskarżonego, który znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej i życiowej, mając na utrzymaniu dziecko, opiekując się chorą matką. Trzeba też zauważyć, że jakkolwiek oskarżony posiadał znaczną ilość narkotyków, to jednak pozostawała ona w istocie w dolnej granicy.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast uprzednią kilkukrotną karalność oskarżonego za przestępstwa podobne, choć trzeba zauważyć, że od 2013 r. nie był on karany za przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż karą współmierną zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa jest kara roku pozbawienia wolności, orzeczona na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, gdy zważyć, że przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10, a zastosowanie art. 64 § 1 k.k. oznacza, że sąd może wymierzyć karę w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Należy podkreślić, że kara wymierzona oskarżonemu jest karą w minimalnym rozmiarze, nie ma także podstaw prawnych do wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju

Brak jest jednak okoliczności pozwalających stosownie do art. 69 § 1 i 2 k.k. warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Oskarżony był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwa podobne, jednak co istotne, był skazany na karę pozbawienia wolności, co jest szczególnie istotne zważywszy na obowiązującą w chwili czynu treść art. 69 § 1 k.k., zgodnie z którym sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Oskarżony nie spełnił więc formalnego ustawowego wymogu pozwalającego rozważyć możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, skoro był on skazany na karę pozbawienia wolności, co więcej, popełnił kolejne przestępstwo w warunkach art. 64 § 1 k.k. Powyższe wyklucza możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. rozstrzygnięto o zaliczeniu na poczet kary okresu zatrzymania.

Stosownie do art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono o dowodach rzeczowych podlegających zniszczeniu.

Nadto w oparciu o art. 44 § 2 k.k. orzeczono o przepadku dowodów rzeczowych służących do popełnienia przestępstwa.

W tym zakresie orzeczenie o karze winno odpowiadać wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czynić zadość potrzebom prewencji generalnej.

O kosztach sądowych wymierzonych oskarżonemu rozstrzygnięto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że ich uiszczenie stanowiłoby nadmierną dolegliwość o charakterze finansowym wobec orzeczenia kary izolacyjnej oraz trudnej sytuacji majątkowej i życiowej oskarżonego.

XIV K 235/17

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o terminie i sposobie zaskarżenia doręczyć oskarżonemu;
3. przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

S., dn. 19 lipca 2017 r.

Sędzia